



17-06-2018

প্ৰাতঃমুৰুলী

ওম্ শান্তি

"অব্যক্ত মহাবাক্য"

ৰিভাইজ্: 12-12-1983 মধুবন

"একাগ্ৰতাৰ দ্বাৰা সৰ্ব শক্তিৰ প্ৰাপ্তি"

আজি সকলোৱে মিলন মনাবৰ কাৰণে এটাই শুদ্ধ সংকল্পত স্থিত হৈ আছে নহয়! এটা সময়ত, এটাই সংকল্প - এই একাগ্ৰতাৰ শক্তি অতি শ্ৰেষ্ঠ। এনেকুৱা সংগঠনৰ এটি সংকল্পৰে একাগ্ৰতাৰ শক্তিৰ দ্বাৰাই যি ইচ্ছা সেয়াই কৰিব পৰা যায়। য'ত একাগ্ৰতাৰ শক্তি আছে তাত সৰ্ব শক্তি লগত আছে সেইবাবে একাগ্ৰতাই হৈছে সহজ সফলতাৰ চাবিকাঠি। এটি শ্ৰেষ্ঠ আত্মাৰ একাগ্ৰতাৰ শক্তিয়েও আশ্চৰ্য কৰি দেখুৱাব পাৰে, গতিকে য'ত অনেক শ্ৰেষ্ঠ আত্মাৰ একাগ্ৰতাৰ শক্তি সংগঠিত ৰূপত আছে, তেওঁলোকে কি কৰিব নোৱাৰে। য'ত একাগ্ৰতা থাকিব ত'ত শ্ৰেষ্ঠতা আৰু স্পষ্টতা স্বতঃ থাকিব। কোনো নবীনতাৰ আৱিষ্কাৰৰ বাবে একাগ্ৰতাৰ আৱশ্যক। লৌকিক দুনিয়াৰ আৱিষ্কাৰেই হওক, বা সেয়া আধ্যাত্মিক দুনিয়াৰ আৱিষ্কাৰেই হওক। একাগ্ৰতা অৰ্থাৎ এটি সংকল্পতেই স্থিত হৈ যোৱা। এটি লগনত মগন হৈ যোৱা। একাগ্ৰতাই অনেক ফালে ভ্ৰমি ফুৰাৰ পৰা সহজেই মুক্ত কৰি দিয়ে। যিমান সময় একাগ্ৰতাৰ শক্তিত স্থিত হৈ থকা যাব সিমান সময় দেহ আৰু দেহৰ দুনিয়াক সহজতে পাহৰি থকা যাব কিয়নো সেই সময়ৰ বাবে সংসাৰেই সেয়া হয়, য'ত মগন হৈ থকা যায়। এনেকুৱা একাগ্ৰতাৰ শক্তিৰ অনুভৱী হোৱানে? একাগ্ৰতাৰ শক্তিৰ দ্বাৰা যিকোনো আত্মাৰ বাৰ্তা সেই আত্মালৈ পঠিয়াব পৰা যায়। যিকোনো আত্মাকেই আৱাহন কৰিব পৰা যায়। যিকোনো আত্মাৰেই আৱাজ ধৰিব পৰা যায়। যিকোনো আত্মাকেই দূৰত বহি থাকিও সহযোগ দিব পৰা যায়। সেই একাগ্ৰতা কি সেয়া জানা নহয়! কেৱল এজন পিতাৰ বাহিৰে অন্য কোনো সংকল্পই যাতে উদয় নহয়। এক পিতাৰ মাজতে গোটেই সংসাৰৰ সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ অনুভূতি হওক। কেৱল মাত্ৰ এজনেই। পুৰুষাৰ্থৰ দ্বাৰা একাগ্ৰ হোৱা সেয়া বেলেগ অৱস্থা। কিন্তু একাগ্ৰতাত স্থিত হৈ যোৱা, সেইটো স্থিতি অতি শক্তিশালী। এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ স্থিতিৰ এটি সংকল্পইও পিতাৰ সমানতাৰ বহুত অনুভৱ কৰায়। এতিয়া এইটো আত্মিক শক্তিৰ প্ৰয়োগ কৰি চোৱা। ইয়াৰ বাবে একান্তৰূপী সাধনৰ প্ৰয়োজন। অভ্যাস হৈ গ'লে অস্তিৰ ফালে কেউদিশে হুলস্থূল হোৱা স্বত্তেও তোমালোক সকলোৱে এজনৰ অন্তত মগন হৈ গ'লে হুলস্থূলৰ মাজতো তোমালোকে একান্তবাসীৰ অনুভৱ কৰিবা। কিন্তু এনেকুৱা অভ্যাস বহুত সময়ৰ পৰা লাগিব তেতিয়াহে চাৰিও দিশে অনেক প্ৰকাৰৰ হুলস্থূল হোৱা স্বত্তেও তোমালোকে নিজকে একান্তবাসী অনুভৱ কৰিবা। বৰ্তমান সময়ত এনেকুৱা গুপ্ত শক্তিৰ দ্বাৰা অনুভৱী মূৰ্ত হোৱাৰ অতি আৱশ্যক। তোমালোক সকলোৱে এতিয়াও নিজক বহুত ব্যস্ত বুলি ভাবা তথাপিও এতিয়া বহুত ফ্ৰী (মুকলি) আছে। আগলৈ আৰু ব্যস্ত হৈ যাবা সেইবাবে এনেকুৱা ভিন্ন ভিন্ন প্ৰকাৰৰ স্ব-অভ্যাস, স্ব-সাধনা এতিয়া কৰিব পাৰা। চলি-ফুৰি থাকিও নিজৰ প্ৰতি যিমান সময় পোৱা অভ্যাসৰ দ্বাৰা সফল কৰি যোৱা। দিনে-প্ৰতিদিনে বাতৰৰণ সাপেক্ষে ইমাৰ্জেঞ্চি কেচ বহুত আহিব। এতিয়াতো আৰামেৰে ঔষধ দি আছে। পিছত ইমাৰ্জেঞ্চি কেচত সময় আৰু শক্তিসমূহেৰে অলপ সময়তে বেছি কেচ সমাধান কৰিব লাগিব। যেতিয়া প্ৰত্যাহ্বান কৰা যে অবিনাশী নিৰোগী হোৱাৰ বিশ্বৰ এখনেই হস্পিতাল আছে তেন্তে চাৰিও দিশৰ ৰোগীসকল কলৈ যাব। ইমাৰ্জেঞ্চি কেচৰ লাইন লাগিব। সেই সময়ত কি কৰিবা? অমৰ হোৱাৰ বৰদানতো দিবা নহয়। স্ব-অভ্যাসৰূপী অক্সিজেনৰ দ্বাৰা সাহসৰ শ্বাস দিব লাগিব। আশাহীন কেচ অৰ্থাৎ চাৰিও দিশৰ আন্তৰিক দুখ-নিৰাশাৰ কেচ বেছি আহিব। এনেকুৱা আশাহীন আত্মাসকলক সাহস দিয়া অৰ্থাৎ শ্বাস ল'বলৈ অক্সিজেন দিয়া। গতিকে শীঘ্ৰতাৰে অক্সিজেন দিব লাগিব। এই স্ব-অভ্যাসৰ আধাৰতেই এনেকুৱা আত্মাসকলক শক্তিশালী বনাব পাৰিবা! সেইবাবে সময় নাই, এনেকৈ ন'কৰা। সময় আছে যদি এতিয়াই আছে পিছত নাপাবা। যিদৰে লোকসকলক কোৱা আহৰি নাপাবা,

কিন্তু সময় উলিয়াব লাগিব। সময় পাম নহয়, সময় উলিয়াব লাগিব। এনেদৰে কোৱা নহয় জানো! গতিকে স্ব-অভ্যাসৰ বাবেও সময় পাও যদি কৰিম এনেকুৱা নহয়। সময় উলিয়াব লাগিব। স্থাপনাৰ আদি কালৰ পৰাই এটি বিশেষ বিধি চলি আহিছে। কোনটো বাৰু? এটোপ, এটোপকৈ পুখুৰী ভৰে। গতিকে সময়ৰ বাবেও এয়াই বিধি। যিখিনি সময় পোৱা অভ্যাস কৰি কৰি সৰ্ব অভ্যাস স্বৰূপ সাগৰ হৈ যাব। চেকেণ্ডো যদি পোৱা, সেয়াও অভ্যাসৰ বাবে জমা কৰি যোৱা, চেকেণ্ড চেকেণ্ড কৰি কিমান হৈ যাব! একলগ কৰা যদি আধাঘণ্টা হৈ যাব। চলোতে-ফুৰোতে অভ্যাস কৰাৰ অভ্যাসী হোৱা। যিদৰে চাৰুক চৰাই এটোপাল পানীৰ বাবে তৃষ্ণাতুৰ হয় সেইদৰে স্ব-অভ্যাসী চাৰুক যদি এক-এক চেকেণ্ড অভ্যাসত লগায় তেন্তে অভ্যাস স্বৰূপ হৈয়ে যাব।

স্ব-অভ্যাসত এলেছা নহ'বা কিয়নো অন্তত বিশেষ শক্তি সমূহৰ অভ্যাসৰ আৱশ্যকতা হ'ব। সেই প্ৰেক্টিকেল পেপাৰৰ দ্বাৰাহে নম্বৰ পাবা সেইবাবে ফাৰ্ষ্ট ডিভিজন ল'বৰ বাবে স্ব-অভ্যাসক তীব্ৰতৰ কৰা। তাৰ ভিতৰতো একাগ্ৰতাৰ শক্তিক বিশেষ ভাবে অভ্যাস কৰি থাকা। হুলস্থূল হওক কিন্তু তোমালোক একাগ্ৰ হোৱা। নিস্তন্ধ স্থান আৰু পৰিস্থিতিত একাগ্ৰ হোৱা এয়াটো সাধাৰণ কথা, কিন্তু চাৰিও প্ৰকাৰৰ অস্থিৰতাৰ মাজত এজনৰ অন্তত মগন হৈ যোৱা অৰ্থাৎ একান্তবাসী হৈ যোৱা। একান্তবাসী হৈ একাগ্ৰ স্থিতিত স্থিত হৈ যোৱা - এয়া হৈছে মহাৰথীসকলৰ মহান পুৰুষাৰ্থ। নতুন নতুন সন্তানসকলৰ বাবেতো বহুত সহজ সাধন। এটাই কথা মনত কৰা আৰু এজনৰ কথাই সকলোকে শুনোৱা। গতিকে এটাই কথা মনত ৰখা বা শুনোৱা কঠিনতো নহয়। বহুত কথা হ'লে পাহৰি যোৱা যায় কিন্তু এটাই কথাটো নাপাহৰা। এজনৰে মহিমা কৰি থাকা, এজনৰেই গীত গাই থাকা আৰু এজনৰেই পৰিচয় দি থাকা। এয়াতো সহজ নহয় জানো, নে এয়াও কঠিন। য'ত এজনেই আছে ত'ত একৰস স্থিতি স্বতঃ হৈ যায়। আৰুনো কি লাগে! একৰস স্থিতিয়েই নালাগে জানো। গতিকে মাত্ৰ এটি শব্দই মনত ৰাখা। এজনৰেই গীত গাব লাগে, এজনকেই মনত কৰিব লাগে, কিমান সহজ নহয়নে? নতুন নতুন সন্তানসকলৰ বাবে সহজ চৰ্টকাট (চুটি) ৰাস্তা দেখুওৱাই আছো। গতিকে সোনকালে গৈ উপনীত হ'বা। এয়াই নিবিচৰা জানো। আহিছা পিছত কিন্তু যাব লাগে আগত, গতিকে এয়াই চৰ্টকাট ৰাস্তা, এই ৰাস্তাৰেই গ'লে আগতে পাই যাবাগৈ। মাতাসকলকতো সকলো কথাই সহজতে লাগে নহয় কিয়নো বহুত ভাগৰি পৰিছে, জন্ম-জন্মান্তৰৰ, গতিকে সহজ ভাবে লাগে। কিমান হাবাথুৰি খালা! ৬৩ জন্মত কিমান হাবাথুৰি খালা! সেয়েহে হাবাথুৰি খোৱা আত্মাসকলক সহজ মাৰ্গ লাগে। সহজ মাৰ্গ বাছি ল'লে গন্তব্য স্থান পাই যাব। বুজি পাইছা, ভাল বাৰু।

নতুনো বহি আছে আৰু মহাৰথীও বহি আছে। দুইটিয়েই সন্মুখত আছে। সকলোতকৈ বেছি ওচৰত গুজৰাট আছা নহয়। ওচৰত থকাৰ লগতে গুজৰাটবাসী সহযোগীয়ো। সহযোগৰ ক্ষেত্ৰত গুজৰাটৰ নম্বৰ ৰাজস্থানতকৈ আগত। আবু হৈছে ৰাজস্থান, দৰাচলতে ৰাজস্থানতো ওচৰত নহয় জানো। ৰাজস্থানৰ ৰজা সকলো জাগ্ৰত হ'লে আশ্চৰ্য কৰিব। এতিয়া গুপ্ত হৈ আছে। পিছত প্ৰতক্ষ হৈ যাব। গুজৰাটৰ জন্ম কেনেকৈ হ'ল, জানানে? গুজৰাটক প্ৰথমে সহযোগ দিয়া হৈছিল। সহযোগৰূপী জলৰ দ্বাৰা বীজ ৰোপণ কৰা হৈছিল। গতিকে ফলো সহযোগৰে ওলাব নহয় জানো। গুজৰাটে প্ৰত্যক্ষভাবে বাপদাদাৰ সংকল্পৰ সহযোগৰূপী পানী পাইছে সেইবাবে ফলো সহযোগৰে ওলাইছে। বুজি পাইছা! গুজৰাটবাসী কিমান ভাগ্যৱান হোৱা। গুজৰাটত বাপদাদাই চেন্টাৰ খুলিছে। গুজৰাটবাসীয়ে খোলা নাই সেইবাবে নিবিচাৰিলেও সহজে সহযোগৰ ফল ওলায়ে থাকিব। তোমালোকে কষ্ট কৰিবলগীয়া নহ'ব। কোনো কাৰ্য্যতে তোমালোকে কষ্ট কৰিবলগীয়া নহ'ব। ধৰণীয়েই সহযোগ ৰূপী ফলদায়ক। অচ্ছা!

সকলো স্ব-অভ্যাসী চাৰুক সকলক, সদায় একান্তবাসী, একাগ্ৰতাৰ শক্তিশালী আত্মাসকলক, সদায় স্ব-অভ্যাসৰ শক্তিৰ দ্বাৰা সকলোকে আন্তৰিক দুখ-নিৰাশাৰ পৰা সদায় আন্তৰিক সুখ-আশা প্ৰদান কৰোতা, সদায় সৰ্বশক্তিক বাস্তৱত প্ৰয়োগ

কৰোতা, এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ স্ব-অভ্যাসী, স্বৰাজ্য অধিকাৰী আত্মাসকলক, মহাবীৰ সকলক আৰু নতুন-নতুন সন্তানসকলক বাপদাদাৰ স্মৰণপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

এজন আহে আনজন যায়। অহা আৰু যোৱাৰ মেলা হয়। বাপদাদাইতো সকলো সন্তানক দেখি আনন্দিত হয়। নতুনেই হওক বা পুৰণিয়েই হওক, ভাষা বুজি পাওকেই বা নাপাওক, মুৰুলী বুজি পাওকেই বা নাপাওক কিন্তু হয়তো পিতাৰেই। তথাপিও মৰমেৰে আহি যায়। পিতা কিহৰ ভোকাতুৰ? মৰমৰ। বিজ্ঞতাৰ ভোকাতুৰ নহয়। পিতাই মৰম চায়, অন্তৰৰ মৰম আছে। যিমনেই সহজ-সৰল সিমনেই সাঁচা মৰম আছে, চতুৰালিৰ মৰম নাই, সেইবাবে সহজ-সৰল সন্তান সকলোতকৈ প্ৰিয়। যিদৰে নলেজফুলৰ উপাধি আছে সেইদৰে ভোলানাথ হিচাপেও উপাধি আছে, দুইটিৰে স্মৃতিচিহ্ন আছে, নতুন নতুন সন্তানসকল ভাবনায়ুক্ত, ভাল কথা। অচ্ছা-

পাৰ্টিৰ লগত অব্যক্ত বাপদাদাৰ সাক্ষাৎ

১) সদায় নিজকে ডবল লাইট ফৰিস্তা বুলি ভাবানে? ফৰিস্তা অৰ্থাৎ ডবল লাইট। যিমনেই বোজা মুক্ত অনুভৱ কৰিবা সিমনেই নিজকে ফৰিস্তা অনুভৱ কৰিবা। ফৰিস্তা সদায় চিকমিকাই থাকিব, এই চিকমিকনিৰ কাৰণে সকলোকে নিজৰ ফালে স্বতঃ আকৰ্ষিত কৰে। এনেকুৱা ফৰিস্তা যাৰ দেহ আৰু দেহৰ দুনিয়াৰ লগত কোনো সম্বন্ধ নাই। শৰীৰত থাকেই সেৱাৰ অৰ্থে, সম্বন্ধৰ আধাৰত নহয়। দেহৰ সম্বন্ধৰ আধাৰত নাথাকে, সেৱাৰ সম্বন্ধৰ আধাৰত থাকে। সম্বন্ধ বুলি ভাবি প্ৰবৃত্তিত থাকিব নালাগে, সেৱা বুলি ভাবি থাকিব লাগে। ঘৰ সেয়াই, পৰিয়াল সেয়াই, কিন্তু সেৱাৰ সম্বন্ধ। কৰ্মবন্ধনৰ বশীভূত হৈ নাথাকে। সেৱাৰ সম্বন্ধত কি, কিয় আদি প্ৰশ্ন উদয় নহয়। যেনেকুৱাই আত্মা নহওক সেৱাৰ সম্বন্ধ স্নেহৰ হয়। য'ত দেহ আছে ত'ত বিকাৰ আছে। দেহৰ সম্বন্ধৰ দ্বাৰা বিকাৰ উৎপন্ন হয়, দেহৰ সম্বন্ধ থাকিলে বিকাৰ নাথাকে। যিকোনো আত্মাকেই যদি সেৱাৰ সম্বন্ধত চোৱা তেতিয়া বিকাৰ উৎপন্ন নহ'ব। এনেকুৱা ফৰিস্তা হৈ থাকা। আত্মীয়-কুটুম্ব হিচাপে নহয়। য'ত সেৱাৰ ভাব থাকে ত'ত সদা শুভ-ভাবনা থাকে, অন্য কোনো ভাব নাই। ইয়াকে কোৱা যাব অতি উপৰাম আৰু অতি মৰমৰ, পদুম ফুলৰ সমান। সৰ্ব পুৰুষৰ উত্তম ফৰিস্তা হোৱা তেতিয়াহে দেৱতা হ'ব।

২) সকলোৱে বেগমপুৰৰ বাদশ্বাহ, দুখৰ পৰা মুক্ত সুখৰ সংসাৰৰ অনুভৱী বুলি ভাবি চলানে? আগতে দুখৰ সংসাৰৰ অনুভৱী আছিল, এতিয়া দুখৰ সংসাৰৰ পৰা ওলাই সুখৰ সংসাৰৰ অনুভৱী হৈ গৈছে। এতিয়া এটি সুখৰ মন্ত্ৰ পোৱাৰ বাবে দুখ সমাপ্ত হৈ গ'ল। সুখদাতাৰ সুখ স্বৰূপ আত্মা হোৱা, সুখৰ সাগৰ পিতাৰ সন্তান হোৱা, এয়াই মন্ত্ৰ পাইছে। যেতিয়া মন পিতাৰ প্ৰতি লাগি গ'ল তেন্তে দুখ ক'ৰ পৰা আহিব। যেতিয়া মন পিতাৰ বাহিৰে অন্য কৰবাত লগোৱা তেতিয়া মনলৈ দুখ আহে। মনমনাভৱ হৈ থাকিলে দুখ আহিব নোৱাৰে। গতিকে মন পিতাৰ প্ৰতি আছে নে অন্য কৰবাত? ওলোটা ৰাস্তাত চলিলে দুখ অনুভৱ হয়। যিহেতু চিধা ৰাস্তা আছেই তেন্তে ওলোটা ৰাস্তাৰে কিয় যোৱা? যি ৰাস্তাৰে যোৱাত মানা আছে সেই ৰাস্তাৰে যদি কোনোবাই যায় তেন্তে চৰকাৰেও শাস্তি দিয়ে নহয় জানো। যেতিয়া ৰাস্তা বন্ধ কৰি দিয়া হৈছে তেন্তে কিয় যোৱা? যিহেতু শৰীৰো তোমাৰ, মনো তোমাৰ, ধনো তোমাৰ, মোৰ নহয়েই তেন্তে দুখ ক'ৰ পৰা আহে। যদি তোমাৰ (পিতাৰ) যদি তেন্তে দুখ নাই, মোৰ হ'লে দুখ থাকিব। তোমাৰ-তোমাৰ কৰি থাকিলে তোমাৰ হৈ যাব।

৩) সদায় এক বল আৰু এক ভৰসা, এইটো স্থিতিত থাকানে? এজনৰ ওপৰত ভৰসা অৰ্থাৎ বলৰ প্ৰাপ্তি। এনেকুৱা অনুভৱ কৰানে? নিশ্চয় বুদ্ধি বিজয়ী, ইয়াকেই অইন শব্দত কোৱা হয় - এক বল এক ভৰসা। নিশ্চয় বুদ্ধিৰ বিজয় নহ'ব-এয়া হ'বই নোৱাৰে। নিজৰ মাজতে লেখমাত্ৰও সংকল্পতো যদি সংশয় আছে যে এয়া হ'ব নে নহয়, তেন্তে বিজয়ী নহয়। নিজৰ ওপৰত, পিতাৰ ওপৰত আৰু ড্ৰামাৰ ওপৰত পূৰা নিশ্চয় থাকিলে বিজয় নহ'ব এয়া হ'বই নোৱাৰে। যদি বিজয় নহয় তেন্তে জানিবা কোনোবা নহয় কোনোবা পইন্টত নিশ্চয়ৰ অভাৱ আছে। যদি পিতাৰ ওপৰত নিশ্চয় আছে তেন্তে নিজৰ

ওপৰতো নিশ্চয় থাকিব। মাষ্টৰ নোহোৱা জানো। যদি মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান হ'লে তেন্তে ড্ৰামাৰ প্ৰতিটো কথা নিশ্চয় বুদ্ধি হৈ চাব। এনেকুৱা নিশ্চয় বুদ্ধি সন্তানৰ ভিতৰত সদায় এইটোৱেই উদ্দীপনা থাকিব যে মোৰ বিজয় নিশ্চিত। এনেকুৱা বিজয়ীহে বিজয় মালাৰ মণি হ'ব পাৰে। বিজয় তেওঁলোকৰ উত্তৰাধিকাৰ। জন্ম-সিদ্ধ অধিকাৰত এই উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হৈ যায়।

মাতাসকলৰ লগত সাক্ষাৎ:

বাপদাদাই মাতাসকলক সদায় নমস্কাৰ কৰে কিয়নো মাতাসকলে সদায় সেৱাত আগভাগ লয়। বাপদাদাই মাতাসকলৰ গুণ গায়, কিমান শ্ৰেষ্ঠ হৈ গ'ল মাতাসকল, যিটো বাপদাদাইও দেখি হৰ্ষিত হয়। বচ্ সদায় নিজৰ এই ভাগ্যক স্মৃতিত ৰাখি ফুৰি থকা। মনত ফুৰি গীত সদায় বাজি থাকক আৰু নো মাতাসকলৰ কোনো কাম আছে! ব্ৰাহ্মণ হৈ গ'লা যেতিয়া গোৱা আৰু নাচা এয়াই কাম। মনেৰে নাচা, মনেৰে গীত গোৱা। প্ৰতিগৰাকী জগত মাতাই যদি একো এটি এটি দীপক জ্বলায় তেন্তে কিমান দীপক জ্বলি উঠিব। জগতৰ মাতাসকলে জগতৰ দীপক জ্বলাই আছা নহয়। দীপক জ্বলি-জ্বলি দীপমালা হৈয়ে যাব। অচ্ছা।

প্ৰশ্ন:- সেৱাৰ সহজ সাধন, সকলোকে আকৰ্ষিত কৰাৰ সহজ সাধন বা পুৰুষাৰ্থ কি?

উত্তৰ:- হৰ্ষিত মুখৰ চেহেৰা। যি সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকে তেওঁ স্বতঃ সকলোকে আকৰ্ষিত কৰে আৰু সহজেই সেৱাৰ নিমিত্ত হৈ যায়। হৰ্ষিতমুখতা ফুৰি থকাৰ চিন। ফুৰি থকাৰ চেহেৰা দেখি স্বতঃ সুধিব কি পালা, কি লাভ কৰিলা! গতিকে সদা ফুৰি থকা - কি আছিলো কি হৈ গ'লো, ইয়াৰ দ্বাৰাই সেৱা হৈ থাকিব।

প্ৰশ্ন:- তিলকৰ অৰ্থ কি? কোনবিধ তিলক ধাৰণ কৰিলে সদায় নিচা আৰু ফুৰি থকাৰ বা?

উত্তৰ:- তিলকৰ অৰ্থ হৈছে স্মৃতি স্বৰূপ। গতিকে সদায় স্মৃতিত থকা উচিত যে আমি সিংহাসনধাৰী। আমি সেইসকল অতি মৰমৰ আত্মা যিয়ে প্ৰভুৰ আসনৰ অধিকাৰী হৈছে। এই তিলকক ধাৰণ কৰিলে সদায় নিচা আৰু ফুৰি থকাৰ বা। এনেও কোৱা হয় সিংহাসন আৰু ভাগ্য। সিংহাসনধাৰী হোৱাৰ বখ্ত অৰ্থাৎ ভাগ্য পালা। গতিকে সদায় শ্ৰেষ্ঠ সিংহাসন আৰু ভাগ্যৰ অধিকাৰী আত্মা হোৱা, এইটো নিচা আৰু ফুৰি যেন সদায় থাকে।

*বৰদান:- স্মৰণ আৰু সেৱাৰ দ্বাৰা সকলো পাকচক্ৰ (circling around) সমাপ্ত কৰি সমাৰ (চাকি) প্ৰতি বলিহাৰ হওতা সঁচা পৰবানা (চগা পোক) হোৱা

যিসকল সন্তানে স্মৰণ আৰু সেৱাত সদায় ব্যস্ত থাকে তেওঁলোকে সকলো পাকচক্ৰৰ পৰা সহজেই মুক্ত হৈ যায়। কোনো পাক যদি বৈ গৈছে তেন্তে পাকচক্ৰতেই ঘূৰি থাকিব। কেতিয়াবা সম্বন্ধৰ পাকচক্ৰ, কেতিয়াবা নিজৰ স্বভাৱ-সংস্কাৰৰ পাকচক্ৰ, এনেকুৱা ব্যৰ্থৰ সকলো পাকচক্ৰ তেতিয়াহে সমাপ্ত হ'ব যেতিয়া বুদ্ধিত কেৱল সমাৰ (শিৱ পিতাৰ) বাহিৰে আন কোনো নাথাকে। সমাৰ প্ৰতি বলিহাৰ হোৱা সকল সমাৰ সমান হৈ যায়। এনেকুৱা বলিহাৰ হওতা অৰ্থাৎ সমাহিত হৈ যোৱা সকলেই সঁচা পৰবানা হয়।

*গ্লোৱান:- যি সঁচা পাৰস (সোণ) হৈছে তেওঁলোকৰ সংগত লো সদৃশ আত্মাসকলো সোণ হৈ যায়।

!!ওম শান্তি!!
